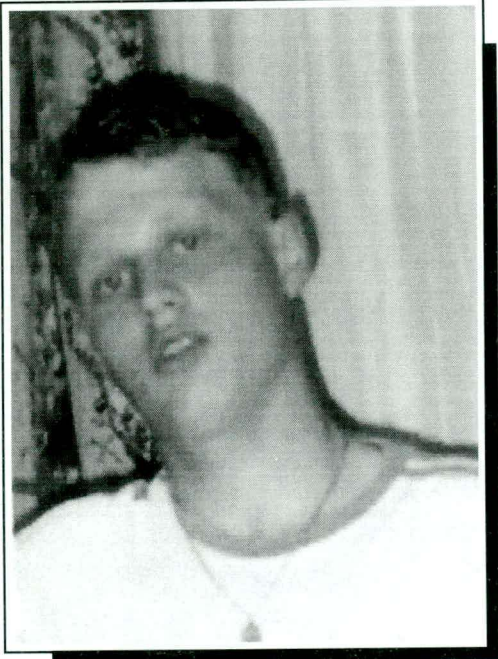

מ.א. 7208193

רב"ט מוררי ולדימיר ז"ל
בן 20 בנפלו

רב"ט מוררי ולדימיר ז"ל

בן לודמילה וולדימיר
נולד במולדביה
נפל בכ"ה בסיון תשס"ב , 5/6/2002
שרת בחיל החימוש
מקום נפילה: צומת מגידו
באזור: טבריה והעמקים
נקבר בחדרה
הותיר אמא, שתי אחיות ואח

ראש המטה הכללי

לישראל	ההגנה	צבא
303 - 7	כא - 7	סימננו:
התשס"ב	תמוז	כ'
2002	יוני	30

משפחת קוסובן (מוררי)

מלאת 70 שנה (מוררי) יקרתי

איתכם באבלכם על מות יקירכם, רב-טוראי ולדימיר מוררי, זכרונו לברכה.

ולדימיר, זכרונו לברכה, נפל חלל ביום כ"ה בסיון התשס"ב, 5 ביוני 2002, בפיגוע דמים רצחני.

ולדימיר שירת כאחראי ניהול המלאי בפלוגת "הכפירים", ביחידת החימוש המרחבית "שמשון", אשר בפיקוד הצפון.

ולדימיר תואר כחייל בעל משמעת עצמית גבוהה, שביצע את תפקידו בחריצות, במסירות ובאהבה. מפקדיו מעידים עליו, כי היה אדם נעים הליכות וחברותי, וכי היה אהוד על חבריו.

בטוחני, כי חסרונו מורגש בקרב מפקדי היחידה וחייליה.

הועלה לדרגת רב-טוראי לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

אנכם גבאלגנא,
 שאל מופז,
 ראש המטה הכללי

ראש הממשלה
PRIME MINISTER

ט' תמוז תשס"ב
19 יוני 2002

לכבוד
משפחת מוררי
חדרה

משפחת מוררי היקרה,

אני מבקש להביע את צערי העמוק על הרצחו של רב"ט ולדימיר הי"ד, בידי
מרצחים בני עוולה ביום כ"ה בסיוון התשס"ב 5.6.2002.

כמי שהשתתף בכל מלחמות ישראל, כמי שלחם בשדות הקרב ושכל מפקדים
וחיילים, אני יודע עד כמה גדול וכואב הוא אובדן חייהם של אנשים צעירים.

אעשה כל שביכולתי להביא להפסקת הלוחמה והכאב הפוגע ברקמת חיינו.

באבלכם הכבד אנא קבלו את תנחומי הכנים.

שלכם,
א. לרון
אריאל שרון

בית הספר לחמוש
תעודת גמר

קריאה אחרונה 7203193
20 20

אחראי כיתה אלוף 05
אפרים 20

915102
ע"מ 20

ק/ 2290302 אלי"מ מיקי בניון
מפקד בה"ד 20

Аттестат об окончании
профессиональных военных
курсов

משפחות יקרות: משפחת אביטן, משפחת ברזילי, משפחת בוסקילה, משפחת מוררי ומשפחת רייזל.

היום מתייחדים אנו עם זכרם של חמשת בנו. לירון, אבי, אלירן, ולדימיר ודונית, השם יקום דמם. שנרצחו בפיגוע ע"י בן עוולה בצומת מגידו. היום לפני שנה בדיוק עמדתי בטקס בו קיבלתי את הפיקוד על היחש"מ. הרגע של קבלת הידיעה המרה על האסון הגדול בו נירצחו חמשת חיילי היחש"מ ופציעתם של שישה, יזכר בליבי כרגע הקשה ביותר במהלך תפקידי כמפקד היחש"מ. ב- 5 ביוני בשעה 7:20 בבוקר הזמן עמד מלכת, הנסיכים הפכו למלאכים ומשפחת השכול התרחבה, נפער תהום, חלל עצום של אובדן קשה, כאב עצום ואין נחמה. במהלך 30 ימי האבל הכרתי ונקשרתי לכל אחד מבני המשפחות, למדתי להכיר את הבתים בהם גדלו הילדים והבנתי את מקור העוצמה.

לירון, רוצה אני לומר לך שנקשרנו מאוד למשפחתך כמו שנקשרת את ליחידה בעודך בחיים, מצאתי משפחה מלוכדת וחמה, אשר היית בשבילם קרן האור של הבית, שדואגת, מטפלת ומקשיבה לכולם. דעי לך, הם אינם פוסקים מלדבר בשבחך ומתגעגעים אליך מאוד. שמרי עליהם מלמעלה כמו שדאגת להם בעודך בחיים.

אבי, במפגשי עם משפחתך למדתי להכיר שהיית תלמיד חרוץ, כדורסלן מצטיין ואהבת מאוד לעזור להוריך שגאים בך מאוד ולא פוסקים לדבר אודותיך. אחיך האוהבים, דואגים לאסוף ולתעד כל תמונה ומאמר באלבום למזכרת.

אלירן, רציתי לספר לך שאביך ציון סורק במחשב כבר יותר משבועיים תמונות שנותרו למזכרת שיכולות לספר עד כמה מאושר היית וכמה היו מאושרים הסובבים אותך. משפחתך אוהבת אותך מאוד ומתקשה להשלים עם אובדןך.

ולדימיר, מביקורי בביתך הבנתי כמה תמכת באמך לודמילה ובמשפחתך אשר היית אוהב עליהם מאוד. משפחתך אוספת כל פיסת מידע ומתעדת כל תמונה ומאמר ע"מ לשמר את זכרך.

דונית, בביקורי בבית הוריך ניסן ושמחה הבנתי כמה מוכשר ויצירתי היית, צפיתי בפרוייקט הגמר שלך "המעלית הממוחשבת" שיכול להיות מודל כפרוייקט גמר למהנדסים מהשורה הראשונה, בנוסף רציתי לספר לך שאחיך עמית לא עיכל את העובדה שלא תהיה נוכח בחתונתו עם ענת בחירת ליבו. משפחתך המלוכדת והמיוחדת במינה מתגעגעת אליך מאוד.

דווקא בימים קשים אלו בהם השכול פוקד כמעט בכל בית ומחוץ מאיימים לכלותינו עלינו להתחזק ולהתאחד כי אין לנו ארץ אחרת וכאן תמיד יהיה ביתנו. עלינו לזכור כי במותם ציוו לנו את החיים.

אסיים בדברי הנביא ישעיהו - פרק מ':

"נחמו נחמו עמי יאמר אלוהיכם,
דברו על לב ירושלים וקראו אליה
כי מלאה צבאה כי נרצע עוונה
כי לקחה מיד ה' כיפליים בכל חטאותיה."

הנני להודיע על העלאה בדרגה של
ח / 7208193 טוראי ולדימיר מוררי ז"ל
לדרגת רב"ט מיום 5 ביוני 2002.
בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבל הכבד.

גיל ראש
דגב, אגף
אלוף האדם כוח

אני אמו של מוררי ולדימיר, אשר נהרג ב- 5 ליוני 2002 בפיגוע מחבלים בצומת מגידו, בדרכו לבסיס בו הוא שירת. וובה לא זכה ליום הולדתו ה- 20 שהיה צריך לחול כעבור חמש שבועות.

אנו עלינו לישראל ממולדביה. מהיותו בן שלוש בני ולדימיר נישאר ללא אב. הוא ידע מהי ילדות קשה, הוא לא ידע חיבת אב. אנו חיינו במולדביה, והיה לנו קשה מאוד. מגיל עשר ולדימיר נהיה בעל בית אמיתי. התחלנו לבנות בית, וולודיה חלם משחר ילדותו על בית משלו. כסף לבניית בית לא היה נאלצנו לעשות הכל במו ידינו. וובה שלנו היה ילד מאוד חרוץ, לבדו היה פורק משאיות חומרי בנייה. הוא נהג לומר לי שאם הוא לא יעזור אז מי יעשה את זה? כאשר מלאו לו 15 שנה, הוא דיבר איתי ברצינות רבה על עלייה לישראל. הוא היה עוד ילד, אך בעל שיקול דעת של אדם בוגר.

בהקשיבו תמיד לסיפורי סבתו על מותם הטרגי של הוריה בזמן מלחמת העולם השנייה, על כך שסבתו הייתה בגטו, הוא אמר שבתינו הוא מדינת ישראל. ואז החלטנו לעלות לישראל.

ביומו השני בישראל וובה התחיל לעבוד בעבודות בנין קשות, כדי לעזור למשפחה. אחרי זמן מה הוא החל ללמוד בבית ספר. לאחר שנה של לימודים, הוא אמר שהוא צריך ללכת לעבוד כדי לפרנס את המשפחה. אני, ככל אם, ביקשתי אותו, התחננתי בפניו, שימשיך ללמוד, אך הוא לא רצה לשמוע, מפני שהוא ראה כחובתו לעבוד ולעזור לי לשלם את שכירות הדירה ולפרנס את המשפחה. הוא רצה ללמוד בהמשך חייו, הוא מאוד אהב ללמוד. כל שקל שוובה הרוויח בעבודתו הוא נתן למשפחה.

יום אחד כשחזר הביתה הוא אמר שהמצב בארץ מאוד קשה והוא צריך לתת את חובתו האישית והמוסרית למולדתנו. ולכן מרצונו הוא פנה ללשכת הגיוס, הוא חזר הביתה עם חיוך על פניו, ואמר שבעוד חודש הוא יהפוך לחייל. נותר חודש עד הגיוס... ביקשתי ממנו שינוח מפני שידעתי שכשתתחיל הטירונות יהיה לו קשה מאוד, ולא יהיה לו זמן לנוח. למרות הכל הוא המשיך לעבוד כדי לעזור לפרנס את המשפחה. בצבא הוא אמר שיתנו לו כל עבודה בתנאי שמדי פעם תהייה לו אפשרות לעזור לאמו. מפקדו אמר שהחייל הטוב ביותר נשלח לבסיס ולכן לא יסרב לו. הוא חזר הביתה ואמר שהכל יהיה אצלנו בסדר ועכשיו נחיייה טוב יותר. כעבור חודש הוא סיים קורס מחשבים, הוא חזר הביתה ומהדלת הראה את התעודה ואמר שבעתיד הוא רוצה ללמוד. הוא תמיד היה מלא חיים ובעל רצון אדיר ללמוד.

אנחנו מתגוררים עכשיו בבית שכור, הוא אמר לי פעם, שחלומו הוא שהבית יהיה שלנו.
על תקרת חדרו הוא כתב את שמו. כאשר אני מביטה למעלה על התקרה אני רואה את
הכתובת, אני נזכרת בדבריו, ברצונותיו, ולבי נקרע.
הוא היה חבר ורע טוב מאוד לחבריו, תמיד היה מוכן לעזור לכל אחד שנזקק לעזרתו.
נשמתו הטובה וליבו החביב העידו על אנושיותו.
והנה הגיע "היום השחור" ביום הזה הוא חדל מלחיות ביום זה נהרג בני - "הנסיך הקטן"
שלי. ועכשיו אני מבקרת בבית הקברות ומבקשת ממנו שיאמר לי לפחות מילה אחת אך
הוא שותק. למרות הכל, בנשמתו הוא בכל זאת קיים ותמיד יישאר, תמיד הוא יהיה איתי
בחיוכו הגדול על פניו היפות, בני החביב והמסור.

ולדימיר

רק שלושה שבועות עברו מאז הגעת ליחידה,
וכבר אנו נאלצים ללוותך בדרכך האחרונה.
עומדים אנו ליד קברך הטרי ולא מאמינים.
רק אתמול היית אתנו, חייל שקט, צנוע ונעים הליכות.
ואילו היום אנו נפרדים ממך בלית ברירה.

התחבבת על כל הסובבים אותך במהרה,
בעצת את תפקידך מכל הלב וכל משימה קיבלת באהבה
וברצון.

קיבלת הרבה תשבוחות ממפקדיך מיחידות אחרות
למרות היית פרק זמן קצר מאד בתפקיד.
אתמול ביקרתי בביתך והכרתי את משפחתך
קל היה להבין מאין קיבלת את תכונותיך המיוחדות
של הצניעות והנועם.

נפלת קורבן למעשיהם של רוצחים ומוגי לב
אשר ביצעו את הפיגוע הנתעב והשפל.
ולקחו אותך מאתנו בשיא פריחתך.

משפחת מוררי

נקשרנו בקשר מחייב לעולם ועד וכולנו יחד,
משפחת שמשון, כואבת תומכת ומחבקת אותכם.
היו חזקים כי במותו ציווה לכם את השלום.

יהי זכרך ברוך ונשמתך צרורה בצרור החיים.

ולדימיר,

יום קשה למדינה, לצבא הגנה לישראל, ליחש"מ,
ולפלוגה בפרט.

אתמול הובלנו לחלקת קבר הקרובה אלייך את לירון
אביטן ז"ל, והיום צועדים אנחנו כואבים ועצובים את
אותה הדרך הקשה והבלתי נסלחת לחלוק כבוד לך,
ולדימיר.

קשה לחשוב שרק לפני יומיים עמדנו מחוץ למשרד
צוחקים ומשוחחים על נושא התפקיד שניכנסת אליו
זה עתה.

והיום עומד אני מול קברך הפתוח, וצריך לומר דברי
הספד ולדבר בלשון עבר ולא בלשון עתיד.
נפלה לי הזכות להכיר אותך קצת יותר מקרוב, עוד
ביום הראשון שהגעת לבסיס ולפלוגה.
חייל חייכן, אוהב לעזור לסובבים ונותן כבוד לכולם.
לא יודע מתי לומר לא, רק: אין בעיה והדבר מסודר.
ולדי כשם חיבה קראתי לך, חייכת, תיקנת אותי
ואמרת בחצי חיוך, חצי ביישנות, ולדיק...

ולדיק, נוח על משכבך בשלום, ודע דבר אחד:
אנו משפחת שימשון ופלוגתך, נמשיך ליזכור אותך
בליבנו, לעד.
נוח על משכבך בשלום.

כתב: סמ"ר חיים מזרחי
אחראי מחלקה.

אחי היקר שלנו,

אם היית חוזר לדקה ורואה כמה אמא והאחים
שלך מתגעגעים אלייך.
רוצים שתחזור כי הבית ריק בלעדריך.
אם אתה שומע אותי, תדע שאנחנו אוהבים
אותך.
הייתי נותנת הכל כדי להחזיר אותך, כדי
שתהיה איתנו.
אבל אני יודעת שהחלום שלי אף-פעם לא
ייתגשם.
אין לי מילים לתאר את טוב ליבך והיופי שלך.
תמיד ידעת לתת ואף פעם לא אמרת לא.
תמיד צחקת והחיוך אף פעם לא ירד מפנייך.
הייתי גאה בך כל-כך...
אני לא יכולה לתאר לעצמי שאתה לא איתנו
יותר.

מקווה שתשכב במנוחות.
לבית הקברות אני לא יכולה להיכנס ולחשוב
שאתה נמצא שם.
אני מאוד מתגעגעת אלייך...

מהאחות האוהבת אירנה

בני היקר,

אני כותבת לך ואני בטוחה שאתה שומע אותי.

תמיד ידעתי שאתה ילד עם לב חם, אדיב ואוהב.

אבל עכשיו, מסיפורים של חברים שלך, אני

יודעת שהיית מלאך קטן.

אתה לא איתנו, אבל נשמתך תהיה תמיד

בליבנו.

העיניים הכחולות שלך והחיוך הגדול תמיד

ישארו מול עינינו.

אוהבת וכואבת, אמא.

Володя с семьей

וּבצ'קה היקר והאהוב,

אוהבים אותך מאוד, ותמיד תחיה בליבנו.

ליבך הטוב ושמחת החיים שלך תלווה אותנו

תמיד.

אוהבים ומתגעגעים

דודה אנג'לה

ובת דודתך אוקסנה

Родителю одной из девушек

Володя со своими лучшими
друзьями

Володя с двоюродной сестрой
Анжелой

Володя с двоюродной сестрой
Оксаной

מחוי"ה אלון מגמת עולים

וזאת התעודה

שם: אליאזר
 שם משפחה: אורזי
 מ.א.: 7208193
 דרגה: אלוף

סיים קורס עברית משולב טירונות 02

מפקד מגמה
מ.א. 5001100

מפקד פלוגה
מ.א. 7002316

14.3.2002
 תאריך

Аттестат об окончании курса
 молодого бойца

שבועת הלוחם הטכנולוגי

אני, חייל בפעור האחזקה של צה"ל, איש חיל החימוש, מתחייב היום ליחידתי, לחיל ולצבא הגנה לישראל.

אני, הלוחם הטכנולוגי בצה"ל, מתחייב להקדיש את כל כוחי, יוזמתי ותושייתי, לאחזקתם, שיפורם של כל כלי האש והסנקים, של הרכב הכבד והקל, של התחמושת למיניה וכל כלי הפלחפה - למען יהיו נכונים ליום הפקודה.

אני מתחייב להיות אח ורע, מדריך ויועץ לחברי הלוחמים בכל חילות צה"ל, לדאוג לסנק, לתותח, לנגפ"ש, לכלי הרכב וכלי האש לבל יהיה בהם פעצור, לתחמושת למען תהיה ראויה ולכל הכלים הפסייעים לבל יכזיבו.

ביום זה, אני פתייחד עם אחי הלוחמים, אשר הקריבו עצמם בפערכות ישראל ואשר פשפשים לי מופת לאומץ, לפסירות ולתכליות הפעשה.

ביודעני כל אלה, ובנכונותי לקבל את כל הפשיכות אשר יוטלו על כתפי כלוחם בחיל החימוש של צה"ל.

אני מתחייב

על החתום

חיים חפר

449

מפקד היחש"מ מתכבד להזמינכם

לטיקס התייחדות עם חללי היחש"מ
שנפלו בפיגוע בצומת מגידו.
הטקס יתקיים ביחש"מ שמשון
ביום רביעי א' באב התשס"ב
10 ביולי 2002 בשעה 17:30

במעמד אלוף פיקוד הצפון, ר' אט"ל וקחש"ר

תוכנית הטקס

17:00 - 17:30 - התכנסות

17:30 - תחילת הטקס

19:00 - סיום משוער

ברשות

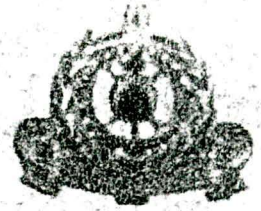
עופר גולינגסקי אל

היחש

מפקד

אלוהים

ואמור לו
שלא ידאג
שאצלנו הכל בסדר
הולכים,
עובדים,
ואוכלים, אבל
לא את מה שהוא אהב
את זה
אני שולחת תמיד.

ואמור לו שהכל בסדר
ורק הלב אלוהים
התרוקן לי עכשיו...

אני רוצה שתשמור עליו
ותיתן לו כל מה שהוא
צריך עכשיו, ואל תחכה
עד שהוא יבקש
כי הוא לא רגיל
לבקש דבר,
אבל אתה
תשאל,
מה הוא רוצה
הכי - הכי?
ואם הוא ישיב לך
גלידה תודה
אז תן לו מנה
גדולה גדולה
עם הרבה הרבה
הרבה אהבה
ואמור לו שאת זה
אימא שלחה.

נתתי לך את ילדי
הוא ילד מלאך
ושמור עליו
כל - כך.

ואמור לו
שאנחנו אוהבים אותו
כמו אז,
אבל לא יכולים עוד להגיע אליו

רב"ט ולדימיר מורדי (20)

„הספיק רק לסיים טירונות“

שלשום בערב שוחח רב"ט ולדימיר מורדי (20) עם אחותו אירנה (18) ואמר לה כמה היה רוצה ללמוד אהרי הצבא. אתמול בבוקר עלה על אוטובוס המוות, ואחותו התבשרה שנהרג בסיגוע.

ולדימיר מורדי עלה עם משפחתו ממולדביה לפני כש-לוש שנים. הוא למד בתיכון עמל ב' בחררה, ולדברי אחותו אירנה גם „עבר ועזר רבות למשפחה“.

לפני כחצי שנה התגייס ולדימיר לצבא, וממש לאחרונה סיים את הטירונות. לפי רישומי הצבא הוא יועד לחיל החימוש. „בחודש האחרון הוא נסע יום-יום בקו הזה לצבא, לאיזור טבריה“, סיפרה אחותו, „איזה חברים היינו, בלב ובנפש. הוא היה זהב. פשוט בחור אדיר שעזר לכולם“. ובדמעות הוסיפה: „בעוד חמישה שבועות הוא היה צריך להיות בסך-הכול בן 20. זה כבר לא יקרה“.

ערן נבון

ולדימיר מורדי ז"ל

בלבנו תישאר לנצח

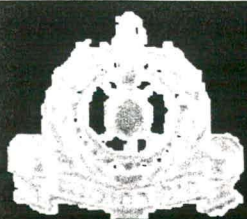

פלוגת טגמ"א
יח"ש מו"פ

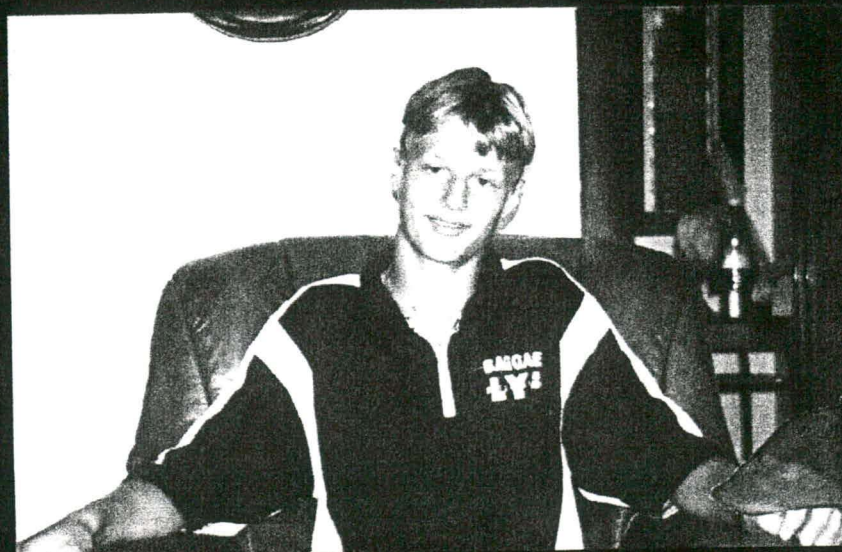
יולי 2002

Володя с мамой и сестрой

לזכרו

רב"ט ולדימיר מוררי
ז"ל

2002 - 1983

אזכרה

חלפו 18 שנים של כאב וגעגועים לבנינו, בנותינו, אחינו
ואחיותינו אשר נפלו בפיגוע הרצחני בצומת מגידו

רב"ט	לירון אביטן	הי"ד
סמ"ר	אלירן בוסקילה	הי"ד
רב"ט	דניס בלומין	הי"ד
סמ"ר	צביקה גלברד	הי"ד
סמל	ויאולטה חיזגאייב	הי"ד
סמ"ר	גנדי איסקוב	הי"ד
רב"ט	ולדימיר חוררי	הי"ד
סמל	דותן רייזל	הי"ד

אזכרה תתקיים ביום רביעי כ"ה בסיוון תש"פ

17/06/20 בשעה 18:00

בחלקה הצבאית - בית העלמין הישן חדרה

המשפחות
השכולות

חדרה
עיר עם אנרגיה

